

Sygn. akt IV KK 25/21

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 24 lutego 2021 r.,

sprawy **Ł. M.**

skazanego z art. 177 § 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w C.

z dnia 10 czerwca 2020 r., sygn. akt VII Ka (...)

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w C.

z dnia 18 października 2019 r., sygn. akt XVI K (...)

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego**

UZASADNIENIE

Obrońca w kasacji złożonej od wyroku Sądu Okręgowego w C. z dnia 10 czerwca 2020 r., sygn. akt VII Ka (...), mocą którego zmieniono, skazujący Ł. M. za popełnienie przestępstwa z art. 177 § 2 k.k., wyrok Sądu Rejonowego w C. z dnia 18 października 2019 r., sygn. akt XVI K (...), **zarzucił** rażące naruszenie art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. oraz art. 202 k.p.k. polegające na braku dopuszczenia dowodu z opinii biegłych psychiatrów celem stwierdzenia, czy Ł. M. jest chory psychicznie, upośledzony umysłowo lub cierpi na inne zakłócenia czynności psychicznych, czy w czasie popełnienia zarzucanego mu czynu miał zachowaną zdolność do rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem, czy zdolność rozpoznania znaczenia czynu lub kierowania swoim postępowaniem była u niego w czasie czynu w znacznym stopniu ograniczona oraz

czy stan zdrowia psychicznego skazanego pozwalał na jego udział w postępowaniu i prowadzenie obrony w sposób samodzielny i rozsądny, w sytuacji, kiedy takowe badania, zadaniem skarżącego, były niezbędne przede wszystkim z uwagi na złożone przez Ł. M. podczas rozprawy odwoławczej oświadczenie o podjęciu leczenia psychiatrycznego, na potwierdzenie czego przedłożył zaświadczenie lekarskie.

Prokurator Rejonowy w C. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o oddalenie kasacji obrońcy skazanego Ł. M. na posiedzeniu bez udziału stron jako oczywiście bezzasadną (por. pismo Prokuratora Rejonowego w C. z dnia 4 grudnia 2020 r.).

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Rację ma Prokurator Rejonowy w C., gdy wskazuje, iż kasacja obrońcy skazanego Ł. M. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie przypomnieć należy, że kasacja strony, będąca przecież nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, może być skierowana wyłącznie przeciwko orzeczeniu sądu odwoławczego (sądu drugiej instancji) i trzeba w niej wykazać, iż ten sąd odwoławczy popełnił uchybienie o randze bezwzględnej podstawy odwoławczej (uchybienia wymienione w art. 439 k.p.k.), albo w inny sposób **rażąco naruszył prawo**, i wykazać, że to naruszenie **mogło mieć istotny wpływ** na treść, zaskarżonego kasacją, orzeczenia sądu odwoławczego.

W realiach przedmiotowej sprawy należy w pełni podzielić stanowisko Prokuratora Rejonowego w C. z pisemnej odpowiedzi na kasację, iż argumentacja przedstawiona na poparcie zarzutu kasacyjnego nie wskazuje na zaistnienie w sprawie jakiegokolwiek uchybienia o charakterze rażącym i mającym nadto istotny wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia. Podkreślić w tym miejscu należy, że Ł. M. od samego początku postępowania miał obrońcę. Na żadnym etapie postępowania, ani Ł. M., ani jego obrońca, nie składali wniosków dowodowych wskazujących na konieczność przeprowadzenia badań sądowo-psychiatrycznych. Jak wynika z akt sprawy orzekające Sądy nie powzięły żadnych wątpliwości dotyczących stanu zdrowia psychicznego Ł. M., w aspekcie jego zdolności

rozpoznania znaczenia czynu lub kierowania swoim postępowaniem *tempore criminis*. W orzecznictwie podkreśla się, że chodzi tu o wątpliwości wynikające z obiektywnych przesłanek, powzięte przez uprawniony organ procesowy. Czyli poparte okolicznościami natury faktycznej, które w odbiorze zewnętrznym przemawiają za realną możliwością wystąpienia u oskarżonego zakłóceń w stanie zdrowia psychicznego w chwili czynu lub w toku procesu karnego (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 25 września 2014 r., sygn. akt III KK 229/14, LEX nr 1521318, z dnia 7 listopada 2018 r., sygn. akt II KK 79/18, LEX nr 2627510). Również nie zachodziły powody wskazane w art. 79 § 1 pkt. 4 k.p.k. W tej sytuacji, sam fakt złożenia przez Ł. M. na rozprawie odwoławczej oświadczenia o podjęciu leczenia psychiatrycznego, nie może zostać potraktowany jako skutkujący, niejako automatycznie, powstaniem uzasadnionej wątpliwości co do stanu jego poczytalności *tempore criminis*, pociągający za sobą konieczność przeprowadzenia dowodu z opinii sądowo-psychiatrycznej. Oświadczenie to zresztą, jak trafnie wskazano w pisemnej odpowiedzi na kasację, zostało potraktowane przez Sąd Okręgowy w C. jako jedno z kilku oświadczeń Ł. M., mających obrazować jego aktualną sytuację życiową, i wpłynąć na wymiar kary, nie zaś jako wniosek dowodowy. Należy nadto zauważyć, że Sąd Okręgowy w C. między innymi złagodził karę pozbawienia wolności orzeczoną wobec Ł. M. z pięciu lat do trzech lat i sześciu miesięcy.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k., orzekł jak w postanowieniu.